

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Tots en peu per la victòria esclatant i rotunda de les esquerres republicanes i socialistes damunt del criminal capitalisme

EDITORIAL

La posició electoral

A 36 dies de les eleccions. Temps curt. Aquestes eleccions, malgrat titular-se ordinàries, estan revestides de la màxima transcendència política i social en la vida d'Espanya i Catalunya. Situen aquestes de cara, fins haver-se descabdellat els esdeveniments, en una actitud inquietadora i anguixant. És el terrible dilema: Europa, Africa?

Ens hem donat compte i estem completament disposats, amb un caudal potencial enorme, a afrontar els màxims esdeveniments. No volem rebutjar ni la més mínima ni la més gran responsabilitat. Ara bé, volem que, a través nostre, el poble, suprem i inapel·lable jutge, en sigui coneixedor fins a l'extrem. No es tracta pas d'una responsabilitat individual, no, els problemes, els interessos materials i morals a defensar no són pas d'una casta, ni de cap determinada col·lectivitat. Són els interessos generals de la gran família obrera.

I bé, el moment suprem s'apropa i cal ja fixar d'una manera clara, sense lloc a dubtes, les posicions de la classe obrera. El moment apremia i qualsevol demora podria entorpir i, el que és pitjor, impossibilitar l'avanç màxim, compacte cap a la victòria del 16 de febrer.

La U. S. C., partit socialista de net historial i de trajectòria inconfusible, es troba en virtut de la seva visió política, en contacte permanent amb el Comitè de Coalició Republicana-socialista, en contacte amb les forces republicanes liberals d'Esquerra. En principi, fou ja format allí el front popular de la classe obrera contra el feixisme vaticanista i la reacció antimarxista. Dissortadament, però, la U. S. C. degut a factors que no és ara el moment d'exposar, no representa en la seva totalitat la classe obrera. A Catalunya hi ha nuclis obrers d'estimadíssima trajectòria socialista els quals no es trobarien representats en la magna batalla del 16 de febrer.

El Comitè de Coalició d'esquerres-socialistes, davant les exigències generals de la classe obrera catalana que amb actitud inconfusible demana i imposa la unió de tots i a requeriments persistents i continuats de la U. S. C. en la seva reunió d'ahir, acordà ampliar el front electoral amb totes les forces obreres de base netament catalana. Així és que el front popular a Catalunya és un fet. Només falta l'acoblament definitiu.

Davant, però, del mosaic de partits obrers a Catalunya, el Comitè de coalició electoral-socialista posa damunt la U. S. C. la tasca d'acoblar totes les aspiracions dels partits obrers i que a través d'aquesta, amb plena responsabilitat i en igualtat de tracte, donin a conèixer les seves opinions i exigències. Dintre de pocs dies tots els partits obrers de base catalana rebran la comunicació del C. E. de la U. S. C. per

Reposició, reposició, reposició

Està ja al mig del carrer el decret de dissolució de les Corts straperlistes i nombel·listes. Davant la resistència oferta per les forces antimarxistes —vergonya i deshonra de Catalunya i Espanya— a dissoldre el Parlament i la temença cerebral a unes noves eleccions haurà sorprès a l'opinió ciutadana en general.

A nosaltres, no. Ens temiem la jugada i així la denunciàvem en el número passat i que la censura ens privà d'exposar.

Després d'un any i mig com a mínimum de censura rigorosa i terminant per als amics i defensors a ultrança de les reivindicacions republicanes i socialistes i una llibertat absoluta i impunita per als seus ancestrals i criminals enemics; després d'omplir les presons d'Espanya amb més de

a començar els treballs d'acoblament i preparació per a la campanya electoral.

Una vegada més la U. S. C. triomfa amb la seva línia política. Malgrat haver hagut de resistir atacs despiatats de tots els camps, i no contestar-los per a no aprofundir les diferències entre uns sectors i altres, tot i sobrar-li la raó, per a fer possible dintre de poc temps la fusió de totes les forces obreres a Catalunya—cosa que exigeix el proletariat català i a la qual supeditem tota la nostra actuació—, la U. S. C. ha complert amb el seu deure.

L'establiment del pacte electoral no pressuposa compromisos ulteriors. El determina les consignes netes i categòriques que els obrers de Catalunya, ells mateixos han llençat: *Amnistia total per als trenta mil presos polítics i socials; restabliment fulminant de la llei de Contractes de Conreu; Restitució i ampliació de l'Estatut de Catalunya; Restabliment, com a base 1.ª, de tota la legislació social. Respecte absolut a les garanties constitucionals; Derogació rotunda de la ignominiosa llei del 2 de gener.*

Aquesta base de campanya electoral al nostre entendre és suficientment ampliada per a comprendre tots els partits obrers de Catalunya. A la feina, doncs.

ganitzacions obreres i republicanes no puguin refer-se i presentar amb tota la plenitud de facultats potencials la batalla. Però s'enganyen, s'enganyen de mig a mig.

Ací a Catalunya el problema pren vastituds més insospitades. A Espanya malgrat no haver-se pogut formar un govern d'una neutralitat absoluta en la qüestió electoral —en la qual no hi creiem, mentre hi hagi interessos, agraris, vaticanistes i bancaris a defensar— creiem que la solució s'acosta d'una manera més aproximada a les apetències generals.

Esperem que Portela davant les exigències, justificadíssimes dels representants de les esquerres primer i en segon els socialistes, solucionarà el problema. No confiem —i per això ens reservem la darrera paraula— en que es solucioni ací. La voracitat insaciable de la Lliga, amparada per la infamant llei anticonstitucional i antipatriòtica del 2 de gener —pobre catalanisme!— dificulta d'una manera més alarmant la solució per als esperits netament legalistes de la qual no en som uns empedernits defensors.

La solució per a nosaltres és més clara que la llum del dia. Reposició immediata i fulminant de tots els ajuntaments destituïts pel moviment reivindicador del 6 d'octubr. I quant a la Generalitat substitució igualment de la conxorxa lliguera. No creiem en la puresa electoral del caciquisme lliguer. Ha preparat i ha sabut preparar massa el tinglado. Contra aquest tota la nostra repugnància i el nostre menyspreu.

Portela-Escales

El poble està cridat a la consulta electoral. El Govern Portela ens assegura que aquestes eleccions seran les més sinceres que s'hagin produït en la història de la República espanyola. Ara que nosaltres no ens ho creiem. De la mateixa forma que no creuïem en la justesa de la sentència que s'hagués d'emetre en un judici on el pressupost condemnat fos el Jutge.

A Catalunya, l'independent senyor Escales ens assegura per endavant unes ultra-sinceres i honestíssimes eleccions mantenint destituïts els Ajuntaments populars i creant cada dia noves gestores municipals integrades, però, per homes independents.

Ens ha arribat la notícia que l'actiu ex-diputat senyor Trias de Bes s'ha reunit, de poc, a Arenys de Mar, amb uns quants militants in-

dependents de la Lliga que formen part de Comissions gestores municipals de la Maresm, donant-los les consignes a tenir en compte en la lluita electoral, a la vegada que els recomanava optimisme, ja que tot estava preparat, tenien la confiança del Govern, al qual recolzaven, i que, per tant, obtindrien, la Lliga, el partit dels independents, les majories a tot Catalunya. Conferències semblants han estat celebrades a diversos llocs de Catalunya el primer i segon dia de període electoral.

Tot això ens anima a creure en la promesa del senyor Portela i a pensar en renunciar a l'arbitratge, en les eleccions, d'aquests senyors gestors tan independents, sota una consigna única: «O es retira l'àrbitre o no acudirà a la lluita un dels contendents.»

Jefe! Jefe! Jefe!

L'ex-diputat Gil Robles està en mans del Fiscal. L'ex-ministre de la Guerra Gil Robles ha alludit en un discurs un ministre vil. El jefe, jefe, jefe, continua amb els nervis excitats.

No és la primera vegada que fa ús d'aquest lèxic. Recordem un "parrafillo" d'un discurs seu en el qual alludint els socialistes deia "esta chusma vil y acanallada..." i el delegat no va trametre el discurs al fiscal.

Està vist que no es pot ofendre un ministre. En canvi pot ofendre's públicament la gran majoria del poble espanyol; tota la "chusma vil y acanallada" que votarà les esquerres i els socialistes. Aquelles masses que demanaran comptes als butxins dels seus germans, als Salazar, Ivanoff, Doval, Ochoa, Lerroux, Gil Robles. Tots els selectes ciutadans posats en quarentena per les seves mateixes Corts i acusats d'assassins i provocadors pel poble.

D. R.

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 41
BARCELONA
11 de gener del 1936

PREU: 20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre	250
Semestre	500
Any	1000

Redacció i administració:
Carrer Pelayo, 10, 1.ª 1.ª
TELÉFON 21045
BARCELONA

Uns acords esperan- çadors

En el darrer número de «Iskra», han vingut publicades les resolucions polítiques adoptades pel Congrés de la Federació Catalana de Joventuts Socialistes, adherides al Partit Socialista Obrer Espanyol.

Entre elles n'hi ha una interessantíssima que, rectificanc la posició granítica del socialisme espanyol davant el problema de Catalunya, dona lloc a esperar la pròxima desaparició de les diferències que allunyaven i separaven les dues branques polítiques del socialisme a Catalunya, i a creure en la possibilitat d'una entesa definitiva.

Es clar que el problema encara no està resolt. Caldria insistir molt, encara, per tal d'arribar a convèncer els vells militants del Partit, a Catalunya, que el moviment nacionalista és un fet social eminentment revolucionari, i que nacionalitat no és pas antítesi de internacionalisme; ans tot el contrari, perquè el bon internacionalisme no serà possible mentre no s'arribi al reconeixement íntegre de totes les nacionalitats humanes.

Però s'ha donat un gran pas. Un gran pas que, no per ésser previst ens ha d'alegrar menys. Les Joventuts socialistes del Partit han cregut necessària una revisió de tàctiques velles i sense escrúpols pusillànims de cap mena, han arribat fins a les darreres conclusions.

Havien d'ésser i no podien ésser sinó les Joventuts, les que, situant-se en una posició entusiasta i objectiva, llancesin per la borda les fórmules arcaiques, i es disposessin a posar sota l'ull del microscòpic, els dogmes encarcerats i antimarxistes que havien aconduït el socialisme a l'aïllament de les masses obreres catalanes.

Temps a venir, la història del Socialisme a Catalunya, haurà de recollir la importància enorme d'aquesta rectificació intel·ligent que porten a terme les Joventuts. Perquè, com dèiem en començar, aquest pas ens dona dret a creure en la unificació del socialisme de Catalunya. Si les Joventuts socialistes catalanes aconsegueixen guanyar aquesta batalla dintre la Federació Catalana del Partit Socialista, hauran desaparegut tots els obstacles que entorpeixen la difusió i l'enfortiment del moviment socialista de Catalunya.

Però encara hi ha més. Tots sabeu que els partits socialistes i comunistes espanyols i les respectives Joventuts han iniciat unes converses encaminades a la unificació política orgànica. Doncs bé. En aquestes converses, els companys comunistes espanyols, que han sabut recollir i estimar en el que val la importància revolucionària del nacionalisme català, han aconseguit portar el seu convenciment a l'ànim dels companys socialistes. I les Joventuts respectives, que acceleren la velocitat del procés d'unificació, han arribat ja, segons informes que ens ha subministrat el secretari general de les Joventuts comunistes d'Espanya, a un acord definitiu: el de considerar a Catalunya i el seu socialisme el dret d'orientar els propis destins.

Si tenim, doncs, que les Joventuts socialistes catalanes del Partit Socialista, que la Federació de Joventuts socialistes d'Espanya, que les Joventuts comunistes i el partit comunista catalans i espanyols, conflueixen en el reconeixement del fet nacionalista català i de les possibilitats revolucionàries que enclou contra l'estat capitalista central, reconeixem que el cinquanta per cent de les resistències que oferia el socialisme central han estat vençudes.

Tenim, doncs, motius per creure que els acords que acaba d'establir la Federació catalana de Joventuts socialistes són altament esperançadors.

Per ells ens és permès entreveure la formació d'un fort Partit Socialista que reuniria les forces del P. S. O. E., del Partit Comunista de Catalunya, del Partit Català Proletari i de la Unió Socialista de Catalunya.

Precisament el company Comorera, en la salutació adreçada al Consell Central que es celebrà darrerament, manifestava aquesta mateixa opinió.

Vuit dies més tard, el company Jover i Brufau, a través de JUSTÍCIA SOCIAL, defensava objectivament aquesta mateixa posició; d'altra banda, en el nostre partit no hi ha cap enemic de l'entesa amb els companys del P. S. O. E.

Si aquesta no ha estat possible, es deu precisament a la manca de comprensió i a la rigidesa de principis d'aquells companys. Manca de comprensió i rigidesa de principis que avui són en franca derrota...

Siguin, doncs, en honor del pròleg de la victòria, saludar i felicitar cordialment els companys de la Federació catalana de Joventuts socialistes, per llurs intel·ligents acords.

I desitjar que tothom posi el seu bo i millor per tal d'aconseguir l'objectiu bàsic del triomf: la unitat política de la classe treballadora.

Les nostres Joventuts han de llençar-se a l'avançada d'aquesta tasca.

JOSEP MIRET

Parla Stalin

Fragments del discurs "Una nova etapa de l'emulació socialista", pronunciat pel camarada Stalin en la primera conferència dels Stajanovistes de la U. R. S. S.

Pensen alguns que es pot consolidar el socialisme per mitjà d'un cert nivell material dels homes sobre la base d'una vida pobre. Això és un error perquè aquesta és una concepció petitburguesa del socialisme. En realitat, el socialisme no pot venir més que sobre una base d'una productivitat elevada del treball, i una productivitat més elevada que amb el capitalisme, sobre la base de l'abundància dels productes i dels articles de consum de totes classes, sobre la base d'una vida folgada i del desenvolupament cultural de tots els membres de la societat. Perquè el socialisme, però, pugui atènyer aquest fi i fer la nostra societat soviètica la més satisfeta, és necessari que existeixi en el país una productivitat tal de treball que superi a la dels països capitalistes avançats. D'altra manera, no es podrà tampoc pensar en l'abundància dels productes i dels articles de consum de tota classe. La importància del moviment stajanovista radica en què és un moviment que destrueix les antigues normes tècniques, com essent insufi-

cient; puix que, en cert nombre de casos sobrepassa el rendiment de treball dels països capitalistes avançats, obrint d'aquesta manera la possibilitat pràctica de consolidar ulteriorment el socialisme en el nostre país, la possibilitat de transformar aquest en el més acomodad.

No es limita, però, a això, la importància del moviment stajanovista. La seva importància radica, també, en què prepara les condicions per tal de passar del socialisme al comunisme.

El principi del socialisme resideix en què en la societat socialista, cadà u treballa segons les seves capacitats i rep els articles de consum conforme les seves necessitats, però ajustant-se al treball que ha donat a la societat.

Això significa que el nivell cultural i tècnic de la classe obrera continua essent poc elevat, que el contrast entre el treball intel·lectual i el treball manual encara subsisteix, que la productivitat del treball no és bastant elevada per tal d'assegurar l'abundància dels articles de consum, i que, per consegüent, la societat es veu obligada a repartir-los, no conforme a les necessitats dels membres de la societat, sinó conforme al treball que ells han donat a la societat.

El comunista representa un grau superior de desenvolupament. El principi del comunisme consisteix en

RAFAEL RAMIS, HA MORT

Sabiem que des d'un temps a aquesta part la salut d'aquest company es trobava visiblement ressentida. El seu cos feble acusava, ara, en la maduresa de la seva vida, tota una executòria de lluites i sofriments. Prevèiem que, d'un moment a l'altre, esdevindria el fatal desenllaç. Malgrat tot, quan ens hem assabentat del seu traspàs hem sentit una angoixa estranya i ens ha fet l'efecte d'un cop de mall al cap.

Rafael Ramis és mort. L'home bo, l'home senzill fins a l'exageració. El militant actiu, escudat en una gran modestia; l'home que defugia a tothora allò que representés exhibicionisme, ja no és entre nosaltres. Ramis, malgrat ésser desconegut per molts, deixa un buit no gens fàcil d'emplenar.

Fa aproximadament cinc anys que per una circumstància fortuïta vaig tenir ocasió de parlar per primera vegada amb aquest home, en un míting de propaganda del nostre Partit per terres de Girona. D'allavors ençà vàrem servir una bona amistat que s'ha mantingut fins a la data.

Recordo com si fos ara que el seu rostre groguenc i esllanguit s'enrojolà quan, de bon matí, a l'endemà d'un míting al teatre Principal de la immortal Girona, passejàvem junts pels indrets més pintorescos de la ciutat. Cada casa era un motiu de recordança de la seva juvenesa d'estudiant; i ell, amb gran entusiasme, revivia episodis de la seva joventut. La Devesa, les voltes, la catedral, tot ho visitàvem en el curt espai de dues hores. Després, continuàrem la propaganda, i en el decurs del dia i de la nit tres actes més foren cele-

brats en altres localitats de la comarca. En ells Ramis, malgrat la seva feblesa física hi va prendre part abundant d'entusiasme. Era un home físicament feble, però espiriualment fort, molt fort.

A partir d'aquella data contínuament vaig poder tractar-lo. En els Congressos sovint el trobàvem. A JUSTÍCIA SOCIAL exposà els seus punts de vista sobre diversos problemes, amb personalitat ben matisada.

Fou un gran admirador i propagador de la coeducació. La majoria de les seves intervencions en els mítings i conferències eren sobre aquest tema.

Mestre de professió, sentia la política amb un alt sentit pedagògic.

La darrera vegada que vaig estrènyer la seva mà nerviosa, fou el ...d'octubre del 1934. Malalt i tot no podia mancar al seu deure...

A l'hora que sortiran aquestes ratlles, les seves mortals despulles ja hauran estat inhumades. Ja no el tindrem més al nostre costat encoratjant-nos per la lluita, però el seu record i la seva honrada executòria de tota una vida de lluitador pesarà en els nostres designis amb exemplaritat perenne.

Benaventurats els homes que, com Rafael Ramis, llur pas per la vida és com una estel rutilant, i que amb llur esforç i amb llur aportació a la humanitat paguen llur tribut a la civilització!

Avant, Ramis!, que el vostre nom perduri per sempre...

TOMAS AMAT

CULTURA I PEDAGOGIA

UN OBLIT IMPERDONABLE

No voldria pas — company lector — que veiessis en el que et vaig a dir una pedanteria de snob, o una pretensió de saviesa. Ben al contrari. Socialista militant, el mateix em fa actuar d'una manera que d'una altra; des d'un lloc de direcció, per modest que sigui, que a última fila. I si m'és permesa la sinceritat i la franquesa, encara et diria que, posat a escollir, em decidiria per la darrera.

I dic això perquè em desplauria enormement que la publicació d'aquest article provoqués comentaris incongruents, puix que estic ben lluny d'apartar-me un sol milímetre de la nostra línia de conducta col·lectiva.

Pocs, ben pocs, són els socialistes que figuren a les llistes de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

Vet ací un oblit imperdonable.

¿N'ets tu — company que em llegeixes — de la «Protectora»? Segurament que mai t'havia passat pel cap ingressar-hi. És clar, a la teva manera. Això de l'ensenyança catalana no fa per tu. Tu ets socialista. Ho deixes pels senyors Esteves i pels burgesos el preocupar-se d'aquestes petites coses. Altrament, ets internacionalista i en tot aquest joc de protectores hi veus quelcom amagat... En fi, a tu, què et contem de tot això!

Que n'ets lluny de la realitat, camarada. Moltes vegades, quan veig la inconscient pobresa de visió del teu esperit; temo per la fortitud del teu ideari socialista...

què en la societat comunista, cada u treballa segons les seves capacitats i rep els articles de consum, no segons el treball que ha rendit, sinó que ajustant-se a les seves necessitats d'home cultivat. Això significa que: el nivell cultural i tècnic de la classe obrera ha arribat a ésser suficientment elevat per fer saltar els fonaments del contrast entre el treball intel·lectual i el treball manual.

El contrast entre el treball intel·lectual i el treball manual, així, ja ha desaparegut, i la productivitat del treball ha assolit un grau bastant elevat per tal d'assegurar la plena abundància dels articles de consum; per consegüent la societat està en condicions de repartir aquests objectes conforme a les necessitats dels seus membres.

Pensen alguns que supressió del contrast entre el treball intel·lectual i el treball manual pot obtenir-se per mitjà d'una certa nivellació cultural i tècnica dels treballadors intel·lectuals i manuals sobre la base d'una reducció del nivell cultural i tècnic dels enginyers i tècnics, dels treballadors intel·lectuals fins el nivell dels obrers mitjanament qualificats. Això és absolutament fals. Solament els arrenca-queixals petit-burgesos poden tenir tal idea del comunisme.

En realitat, la supressió del contrast entre el treball intel·lectual i el manual no pot obtenir-se més que sobre la base de l'elevació del nivell cultural i tècnic de la classe obrera fins el nivell dels enginyers i dels tècnics. Seria ridícul pensar que aquesta elevació és irrealitzable. En les condicions del règim soviètic, en el qual les forces productores

Ha esdevingut cèlebre una frase del mestre: «Política és Pedagogia». Quina veritat enclouen aquestes paraules, no et sembla, company? Doncs bé. Jo t'en diré una altra de cosa — filla del concepte de Campalans —: Si política és Pedagogia, nosaltres, els socialistes hem d'actuar com a pedagogs. Al Partit, al Sindicat, a la llar, al carrer, en la vida social, en els organismes de cultura i d'esport, a tot arreu. No pot haver-hi una sola institució en la qual puguem ingressar amb dignitat que resti sense el pes de la nostra actuació pedagògica. I hem de fer tots els possibles per ésser a tot lloc els millors. Aquesta és la nostra pedagogia de socialistes.

Amb tota seguretat hauràs vist més de deu vegades un cartell d'Obiols amb un infant amb la cartera d'estudi sota l'espatlla i que fa una pregunta: «¿Ja sou de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?» Quan algú et faci una invitació semblant, d'ingressar a una institució de la qual no en sàpigues, d'una manera absoluta, la seva missió i funcionament, no vagis de pressa. Assabenta't, primer, de tot. I recorda't que ets socialista.

Després procedeix en conseqüència. Estic segur que, ben aviat, a la «Protectora» serem molts més.

J. CASES I BUSQUETS

hagués estat d'altra manera, no hi hauria hagut ciència entre nosaltres, no hi hauria hagut, per exemple, astronomia, i hauríem tornat al sistema de Ptolomeu; no hi hauria hagut biologia i continuariem encara aconsolant-nos amb la llegenda de la creació de l'home. No hauríem tingut química i ens hauríem reduït a les prediccions dels alquimistes.

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ

Professora
ROSA S. DE COMORERA
SISTEMA NOU
R À P I D
S E N Z I L L

Hores de classe: de 3 a 6 o de 7 a 9

Pintó Fortuny, 15, entr. 1.^a

Obrers compreu *El Socialista*. Publica uns interessantíssims reportatges sobre la repressió criminal, del Govern Lerroux-Gil Robles, a Astúries. Són documents històrics que el poble cal que guardi en el més profund de la seva ànima.

